

BREVE FRA MISSIONÆRERNE

Dina Burgdorf Jacobsen

Født den 25. september 1980.
Uddannet sygeplejerske i 2008.
Udsendt af Luthersk Mission til Cambodja
januar 2012.

Gift med lærer Henrik Borch Jacobsen.

Børn: Selma født 11.11.2005

Noah Sejr født 17.5.2008

Alfred Loui født 28.5.2011

NYT FRA CAMDODJA

Mød Rouy Rhut!

Som jeg har skrevet om for noget tid siden, samarbejder vi med et medical team fra Malaysia, der hvert halve år tager med os ud i Fjendeskoven. Sidst de var her, så de bl.a. en lille dreng, som de anbefalede, vi tog til børnehospitalet i Siem Reap for at få ham grundigere undersøgt. Drengen hedder Rouy Rhut, er i følge forældrene 13 år gammel, og er den yngste i en børneflokk på 8 søskende.

Han blev født uden højre øje og med næsten intet syn på venstre øje. Du undrer dig måske over, hvorfor jeg skrev, at lægerne så en »lille« dreng, men på grund af under- og fejllærning er han ekstremt lille af sin alder og har nærmere størrelse af en 7 årig.

Jeg tog afsted sammen med evangelister fra Countryside Harvest Mission, og første skridt i processen var at tage ud og finde, hvor familien bor i området, hvor der ikke er gader og veje men derimod en labyrint af stier og små hytter der dukker op som ud af det blå!

Vi har kontakt til et kristent par i området, og manden guidede os hen til familien.

Da vi kom hen til forældrene til drengen, var de

noget skeptiske overfor, at vi ville have ham med på hospitalet. De var bange for, hvad der kunne ske med ham, og også for de økonomiske omkostninger. Der er en generel skepsis i forhold til sundhedssystemet, og det er svært at fortænke dem i det. Det er ind imellem nogle voldsomme historier, vi hører fra de lokale distrikt-klinikker, og det kan ofte blive meget dyrt for dem. De besluttede sig for at de gerne ville have ham på hospitalet. Hvis der var en chance for at hans syn kunne forbedres, måtte de gribe den. Det er svært at være handicappet i Cambodja. Der er ganske få tilbud til dem, og mange ender på gaden som tiggere. I Fjendeskoven, hvor der er absolut intet, er det nærmest umuligt at være handicappet. Det ved forældrene, som er ved at være gamle og svagelige, og det kan være svært at se hvilken fremtid en dreng som Rouy går i møde.

Rouy Rhuts forældre

Jeg har lyst til at fortælle lidt om forældrene, inden jeg fortsætter fortællingen om Rouy! Det første jeg bemærkede ved faderen, var de mange religiøse tatoveringer, han har på hele kroppen, op ad halsen og på ansigt og hænder. De fungerer som en slags amulet, en beskyttelse mod onde ånder, ulykker og sygdom. Når han fortæller sin livshistorie, giver det en forståelse for, hvorfor han har tatoveringer på hele krop-

(fortsættes næste side)

Rouy Rhut og forældrene.

pen. Der er mange ulykker, der har ramt ham. Det første jeg ligger mærke til ved moderen er, at hun ikke kan gå oprejst. På billedet ovenover trodser hun smerterne for kameraets skyld. Hun kommer frem ved at kravle på hænder og fødder, og kæmper daglig med stærke smerter. Hun har gennem flere år haft tuberkulose, som er gået i knoglerne, og som har gjort hende til krøbling. Hun er i behandling for tuberkulosen nu, så den ikke udvikler sig yderligere.

Familien bor på et stykke jord, som de officielt ikke ejer, og det gør dem ekstremt sårbare. De har oplevet at lokale myndigheder har brændt deres hus af med alle ejendele, to gange. Sidste gang med så kort varsel at Rouy var ved at miste livet.

Det er desværre virkeligheden for stort set alle familier i området, der i forvejen er ekstremt fattige, og selvom de efter den sidste afbrænding lavede en samlet klage til premierministeren, og derefter fik et dokument på, at de bor der lovligt, tør de ikke helt at stole på det. Når et stort firma kommer og tilbyder tilpas meget for et stykke jord, gælder familiernes officielle dokument ikke meget.

På børnehospitalet

Vi tog Rouy og hans forældre med til Siem Reap, hvor han dagen efter skulle til undersøgelse på børnehospitalet.

Øjenlægen vurderede, at der var en god mulighed for at forbedre synet på venstre øje ved en operation, som han ville kunne få 3 dage senere. Mens vi var der, blev han også undersøgt for tuberkulose, da der var en stor risiko for at han havde det.

Tre dage senere hentede vi Rouy og faderen til operationen. Moderen besluttede at blive hjemme, da den sidste tur til byen havde været en stor belastning for hende.

Operationen gik godt, men det var hårdt for den lille fyr, der i forvejen var svækket og underernæret, at skulle faste i mange timer før operationen. Han var træt og bange, men heldigvis kunne faderen være hos ham, og sove hos ham de 3 dage han var indlagt efter operationen.

Vi var selvfølgelig meget spændte på operationens udfald, og dagen efter fortalte Rouy, at han stadig havde ondt i øjet, men kunne se bedre! Fantastisk! Halleluja!

Samtidig fandt lægerne ud af, at han havde tuberkulose, og han blev sat i behandling med det samme.

En helt anden dreng

2 uger efter operationen var vi igen ude hos familien, da vi skulle have ham med tilbage til kontrol på hospitalet. Det var en helt anden

Rouys mor i midten der glad fortæller hvordan salven har hjulpet.

En glad Rouy Rhut!

Pas på mig!
En tilfældig t-shirt,
men meget
rammende.

dreng, vi mødte nu. Ja, faktisk var han slet ikke hjemme, da vi kom, men var ovre og lege ved nabohuset. Hans eget og forældrenes ansigter lyste med store smil, da han sikkert og målrettet selv gik turen tilbage til huset. Fra at have været næsten blind og bundet til huset, kan han nu gå frit omkring på egen hånd!!

Desuden fortæller moderen at ved hjælp af en salve mod muskel og led smerter, som vi havde med til hende sidst, kan hun nu gå rundt ved hjælp af en stok, og har færre smerter.

Til kontrollen sagde lægerne, at operationen helt sikkert havde haft en effekt, og at han ved at træne øjet hver dag kunne forbedre synet yderligere.

Han fik en lup, en bog og nogle legoklodser i forskellige farver med hjem, og faderen blev instrueret i forskellige øvelser, de kunne lave med ham.

Sidst på måneden har hospitalet et par briller klar til ham som vi skal ud med, og jeg glæder mig vildt meget til at se hvilke fremskridt, han har gjort. Måske er synet nu så godt, at han kan lære at læse? Fremtiden begynder at se anderledes ud for Rouy Rhut!

Gennem hele forløbet har vi fået lov til at bede og vidne for Rouy og hans forælder, der har været meget lydhøre. Bed sammen med os om, at denne oplevelse må være med til at lede dem til Kristus!

Dina Burgdorf Jacobsen

Margit Dahl Sørensen

Udsendt af: Folkekirkens Nødhjælp til Etiopien i 1985.

Luthersk Mission til Etiopien i 1987-1990, 1991-1994, 2000-2006, august 2008 - februar 2009, og 2009-2010 til Jinka hospital.

NYT FRA ETIOPIEN

Fra Margit Dahl Sørensen som tidligere har været udsendt i 14 år til Etiopien som anæstesi-sygeplejerske af Luthersk Missions forening - hjemkomst i 2010.

Midt i februar måned blev jeg spurgt af Luthersk Missions forening, om jeg kunne rejse til Etiopien for at hjælpe jordmoder Elisa Riis med praktiske opgaver i forbindelse med RMM projektet (Reducing Maternal Mortality, oversat til dansk »udvidet fødselshjælp«) i Jinka, hvor jeg tidligere har arbejdet og boet. Der skulle ikke megen overtalelse til. Jeg rejste den 28. februar og har billet hjem den 20. maj.

Det er rigtig skønt at være her igen i kendte omgivelser dog som pensionist og med turistvisum, som ikke giver mig rettighed til at arbejde som sygeplejerske eller med anæstesiopgaver.

Det er stort stadigvæk at møde nye kendte smilende ansigter, som kommer mig glædesstrålende i møde.

Jeg klipper, syr og sørger for at færdigt syet tøj fra lokale »symænd« bliver hentet. Det vil blive brugt til operationsstuer og fødeafdelinger på bestående og endnu ikke åbne helsecentre i Syd Omo. I morgen skal vi til et af stederne for at hjælpe til med praktiske ting og samtidig vejlede personalet med spørgsmål i forbindelse med den udvidede fødselshjælp, hvor også kejsersnits operationer er inkluderet. Jeg kan f.eks. vejlede den korttidsudannede anæstesi-sygeplejerske angående spørgsmål relateret til anæstesi.

I dag har jeg været på operationsafdelingen på Jinka Hospital for at hjælpe operations-syge-

(fortsættes næste side)

plejersker med oprydning af operationsinstrumenter. Der er også praktiske opgaver med gæstehuset på området, hvor vi bor.

Hver morgen kl. 07.45 deltager jeg i hospitalets korte morgen andagt, som den trofaste hospitalevangelist og nogle kristne sygeplejersker holder skiftevis. Myndighederne i byen giver stadig lov til at forkynde evangeliet på hospitalsområdet, selvom hospitalet fungerer som et regeringshospital. Evangelisten taler flere sprog. Derfor når han patienter og pårørende, der kommer fra områder, hvor man ikke kommunikerer ret meget på landets hovedsprog, som er amharisk.

Det har været fint at fejre påskehøjtiden igen i Etiopien. Påsken er årets helligste højtid for alle kristne. Ortodokse kristne faster 40 dage før påske og afholder sig fra mælk, kød, smør og æg. I den stille uge ser man nogle, som har bundet et siv lignende strå omkring isse og pande for at mindes Jesu lidelse. Langfredag spiser man kun en kold grødagtig ret med stærk peber krydderi til. Natten til påskesøndag opholder kristne både fra den ortodokse og evangeliske kirke sig i kirkerne om natten til bøn og lovprisning for Jesu opstandelse. Kl. 03.00 om morgenen går man ud på gader og stræder med trommeslag og lovsang for at proklamere, at graven er tom. Sådanne fine traditioner misunder jeg de kristne her i landet.

Vi har deltaget i Mekane Yesus kirkens påskedagstjenester.

Selv har jeg læst påskesalmer i den danske salmebog og har læst følgende fantastiske og løfterige ord:

»Jesus Krist du overvandt, dig ej mere graven ejer, og vi alle ved din sejer liv og evig frelse fandt.

Du opstod, o, lad os ej hjertet fast til jorden binde lad hos dig os styrke finde til at gå vor himmelvej«.

Det var lidt nyt herfra min korttids ansættelse i Etiopien.

Hilsen fra Margit Dahl Sørensen

Helene Erbs

Skriver fra sin »arbejdsferie« hos Lisbeth og Steen Mølgaard Andersen i Sikonge.

NYT FRA TANZANIA

Kære SMF venner!

På besøg i Sikonge/Tanzania

Efter at have fået en opfordring af Lisbeth og Steen Mølgaard Andersen tog Knud Erik og jeg i begyndelsen af marts på »arbejdsferie« i Sikonge. Både for at besøge dem men også for at opleve lidt af Tanzania, og samtidig med kunne vi være behjælpelige med at få deres kirke malet og kalket. Det blev en rigtig fin oplevelse. Arbejdsopgaven lykkedes og vi fik af Lisbeth og Steen fremvist en af BDM's arbejdspladser.

Lisbeth og Steen er eneste missionærer på stedet, hvor Steen arbejder som læge på hospitalet og har ansvaret for Leprosariet. Her fornemmer man tydelig, at det er en hjertesag at få udbredt kendskabet til spedalskhedsarbejdet, så patienterne trygt henvender sig, og pårørende og omgivende samfund informeres, og stigmatisering undgås, så de spedalske, når de kommer i behandling, også må opleve, at de ikke bliver udstødt af deres omgivelser.

Her laves også proteser til de, der har mistet lemmer. Vi oplevede bl.a. en kvinde der kom for at få lavet en benprotese.

Vi besøgte bibelskolen, kirken og søndagsskolen. En stor oplevelse var det at se flere hundrede kvinder samlet på kvindernes internationale bededag. De kom fra forskellige kirker og gik i

Kvinder samlet på kvindernes internationale bededag.